

moreš od nas, ali ne moreš?... In prihajali so in bilo jih je več in več... Potem pa so zopet izginjali...

Emil se je ozrl skozi okno. Mimo so bežala drevesa, visoka in košata, in grmi so begali pred njegovimi očmi. Tam v daljavi je vstajalo solnce izza gor, in njegovi žarki so zlatili nebni svod in hiteli na vrhove sinjih gôr ter se spuščali nalahko v nižine. Poljana je bleščala biserov, in njeno cvetje

se je nagibalo od dihov jutranje sapice. Ves oživljen je bil gozd tam v bližini, in iz tisoč grl so se glasile jutranje pesmi.

Tudi v kupé so šinili solnčni žarki in obsejali blede Emilov obraz. Šinili so v njegove rjave oči, poljubili so njegove temne lase, in igrali so se z njegovimi lici. Bilo je videti, da ga hočejo razvedriti s svojo radostjo... Ali v njegovi duši je bilo temno in bolno...

O d a.

Madona prečista, brezmadežna,
pred Tabo trepeče lučka,
pred Tabo moja duša trepeče,
k Tebi svoje vzdihne pošilja,
kadar solnce nebeško vstaja,
kadar zemljo objema noč...

Madona, Kraljica ovenčana
z rožami svetega majnika,
daj mi ljubezni in daj mi sovraštva!
Ljubim naj vse, kar je Tvojega,
vse naj sovražim kar mojega
nekdaj je bilo, Madona!

Jožef Bekš.

Zadnji spev...

Somrak že perot razpenja,
solnce padlo je v morjé,
le tam v dalji, sinji dalji
še goram vrhovi rdé...

Zadnjič naj oko mi splava
— preden ločim se odtod —
tjekaj k goram, lepim goram,
kot nekoč, v mladosti god...

In v pomladno noč tihotno
naj zveni kot v zornih dneh
spev miloben, spev žaloben —
zadnji spev na rodni tleh...

Mira.

Duša je poromala...

Noč se k zemlji je sklonila
in ji dahnila poljub —;
zemlja v snu je zadrhtela,
in pospal je svetni hrup...

Duša moja pa na krilih
je poromala odtod —
daleč, daleč tja čez gore
jo zanesla je perot...

Zrla tam je srečne kraje,
blagih sap čutila diha,
zrla tudi je — gomile
in zaplakala ob njih...

Mira.